

meget om det rå marked i denne sammenhæng. Men det er dog stadig, vil jeg gerne understrege, og som jeg har sagt før, et dybt, dybt reguleret område, og jeg har ofte haft følelsen af, at en del af dem, der har ageret i hele det her undervejs, oplever markedet som en anden og lidt mere kompliceret ny måde at styre tingene på.

Det med markedet kan man somme tider se lidt langt efter. Vi sagde undervejs, at den måde, man organiserede sig på, dvs. selskabskonstruktionerne osv., ikke var særlig heldig, hvis man skulle tingene til at fungere. Vi synes, de var lidt komplicerede og lidt umulige. Men hele den optakt, der var til elreformen, og alle de der proklamationer, man havde fra den ene og den anden minister om, hvor skarpt skellet skulle stå og gå, gjorde selvfølgelig, at man havde lagt sig så fast på det, at man nok afskar sig fra at lave det lidt mere behændigt.

Det, der er sket, er jo, som nogle også har nævnt, at man har haft et marked, der har virket, og der er jo det grimme ved markeder, at prisen somme tider falder. Det vil sige, at vi fik et nyt grundlag, og det, man så behændigt har gjort sammen, er, at man har løftet de meget tætte skodder et øjeblik og puffet 8 mia. kr. ind under og ladet skodderne gå ned igen, og det er så løsningen.

Det er vel i dansk tradition, når man laver forlig, der spænder over både Venstre og SF i en sammenhæng, hvor man skal åbne et marked; så kan det vel ikke blive andet end lidt kompliceret, det må vi erkende.

Selvfølgelig kunne vi harcelere meget over, at vi har mange gode anvisninger på, hvordan man kunne have lavet det mere smart, mere enkelt og bedre. På den anden side set er vores valg i hvert fald i denne her situation at stemme enten imod danske elværker fremover, eller stemme for, at vi skal have elværker i Danmark, men der holder vi nu af det sidste, så derfor vil CD selvfølgelig støtte L 139, når vi kommer til de endelige afstemninger.

Dorit Myltoft (RV):

Da et flertal af Folketingets partier i marts 1999 indgik den politiske aftale om en elreform, vidste vi godt, at der forestod et arbejde med at få fastlagt kraftværkernes åbningsbalance ved overgangen fra et hvile i sig selv-princip til at kunne operere på et liberaliseret marked. På det tidspunkt i marts havde der allerede været adskillige bud på værdierne i sektoren. Efterfølgende har det dog vist sig nødvendigt med

nogle bestemmelser for at forbedre kraftværkernes situation ved overgangen til det liberale marked.

Det Radikale Venstre er med i den tillægsaf-tale, der giver disse muligheder, og derfor støtter Det Radikale Venstre dette lovforslag.

Søren Kolstrup (EL):

Ja, nu er klokken jo mange, og egentlig havde jeg lyst til at sige rigtig meget om den her lov, men det vil jeg så undlade, selv om jeg synes, den er meget vigtig.

Lovforslaget er jo en konsekvens af de tåbelige følger, som markedsåbningen har. Jeg må sige, at de er forventelige, de er logiske, men der er sådan en vis fandenivoldsk logik i det forhold. Mængden af problemer, som markedsåbningen medfører, er for os at se uendelig. Den vedvarende energi står ikke for skud, det er en forkert formulering, men den risikerer at blive undermineret. Hele fjernvarmekonstruktionen det samme. Hvad sker der med de tusindvis af ansatte, som nu fyres i energisektoren, og hvor regningen overlades til det offentlige? Vil det stadig væk være sådan i fremtiden, at man vil have sådan et vist antal fodfolk i vor energisektor, der kan være et beredskab, når nu der sker store ulykker, altså sådan en slags reparationsarbejdere?

Men det er ikke de problemer, som er til drøftelse i dag, men det er blot for at sige, at det her forslag jo er en del af en vældig samfundsudvikling. Man er nu landet i det problem, at liberaliseringen slet ikke kan fungere på de markedsprincipper, man hylder så højt her i salen. Nej, vi må lige komme med den sidste hjælpeforanstaltning. Og det her bliver jo ikke den sidste hjælpeforanstaltning. Der kommer masser af hjælpeforanstaltninger, og det er jo det, der er kernen i en liberalisering, hvor man samtidig har nogle smukke mål, at jo mere man liberaliserer, samtidig med at man fastholder nogle smukke mål, jo mere inviterer man til bureaukrati, og jo mere inviterer man til løbende redningsaktioner.

Vi står nu over for endnu en sort tråd, hvor risikoen ved det liberalistiske eksperiment skal bæres af de almindelige danskere; måske ikke så meget her i første omgang, herregud, forbrugerne er sikret. Men man siger nu, at bankerne ikke vil låne penge til den konkurrenceudsatte sektor, men så siger man, at så har vi da heldigvis de forbrugerejede netselskaber, de skal nu fungere som bank, og så skal de – hvis ellers